

(1) ויקרא פרק יג

(ב) אָדָם פִּי יִהְיֶה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ שְׂאֵת אוֹ סַפְחַת אוֹ בְּהֶרֶת וְהָיָה בְּעוֹר בְּשָׂרוֹ לְנֹגַע צָרְעַת וְהוּבָא אֶל אֶהְרֵן הַכֹּהֵן אוֹ אֶל אֶחָד מִבְּנָיו הַכֹּהֲנִים:
(ג) וְרָאָה הַכֹּהֵן אֶת הַנֹּגַע בְּעוֹר הַבָּשָׂר וְשָׁעַר בְּנֹגַע הַפֶּה לְבֶן וּמְרָאָה הַנֹּגַע עִמָּק מְעוֹר בְּשָׂרוֹ נֹגַע צָרְעַת הוּא וְרָאָהוּ הַכֹּהֵן וְטָמָא אֹתוֹ:

(2) רש"י על ויקרא פרק יג פסוק ב

אל אהרן וגו' - גזירת הכתוב הוא שאין טומאת נגעים וטהרתן אלא ע"פ כהן (ת"כ):

(3) חזקוני על ויקרא פרק יג פסוק ב

הכהנים - ולא חללים. ומניין לרבות כל ישראל? ת"ל "או אל אחד" לרבות כל ישראל א"כ מה ת"ל מבניו הכהנים? ללמד שאין טומאה וטהרה אלא מפי כהן. הא כיצד? חכם שבישראל רואה את הנגע ואומר לכהן אע"פ ששוטה הוא אמור טמא הוא והוא טמא אמור טהור הוא והוא טהור.

(4) כלי יקר על ויקרא פרק יג פסוק ב

והובא אל הכהן. אין טהרתו כי אלא על ידי כהן יען כי כל מי אשר הוא מזרע אהרן נמצאו בו ג' מדות טובות הפכיים לאלו כי חטא הלשון גורם כל ריב וכל נגע ובין אחים יפריד ע"כ יבא אהרן שאחז במדת השלום וירפא לזה כי הוא היה אוהב שלום ורודף שלום, וכן חטא גסות הרוח ראוי שיתוקן על ידו כי הוא היה עניו ביותר כארז"ל (חולין פט.). גדול מ"ש במשה ואהרן ממ"ש באברהם דאילו באברהם כתיב (בראשית יח כז) ואנכי עפר ואפר ובמשה ואהרן כתיב (שמות טז ח) ונחנו מה,

(5) וכן חטא חמדת הממון לא היה ג"כ באהרן יען כי הכהנים לא היה להם חלק ונחלה בארץ ולא היה להם יותר ממה שזכו משלחן גבוה ע"כ היו שלמים במדת ההסתפקות ולא היו בכלל צרי העין אשר כל מגמת פניהם לאסוף ולכנוס, ע"כ מן הראוי שכל ג' מיני צרעת אלו לא יטהרו כי אם על ידי כהן:

(6) ספר שמות פרק ד

(יג) וַיֹּאמֶר בִּי אֲדֹנָי שְׁלַח נָא בְיָד תְּשַׁלַּח:

(יד) וַיִּחַר אֵף יְדֹוֹד בְּמֹשֶׁה וַיֹּאמֶר הֲלֹא אֶהְרֵן אֶחִיךָ הַלֵּוִי יְדַעְתִּי פִּי דַבֵּר דַּבֵּר הוּא וְגַם הָיָה הוּא יֵצֵא לְקַרְאֲתוֹ וְרָאָה וְשָׁמַח בְּלִבּוֹ:

(7) רש"י על שמות פרק ד פסוק יד

וראך ושמח בלבו - לא כשאתה סבור שיהא מקפיד עליך שאתה עולה לגדולה. ומשם זכה אהרן לעדי החשן הנתון על הלב:

(8) ספר תורת משה לחת"ס על ויקרא פרק יג פסוק ב

והובא אל אהרן הכהן או אל אחד מבניו הכהנים, ובפ' מצורע כתיב ויצא הכהן אל מחוץ למחנה וראה והנה נרפא נגע הצרעת מן הצרוע, הנה הקב"ה עשה כתנות עור וילבישם ותרגם לבושי דיקר כי מעור נזדכך עד שיעשה ממנו כתנות אור באל"ף והיינו לבושי דיקר וכן כתוב בבגדי כהונה ועשו בגדי קודש ותרגם נמי לבושי דיקר, מדברי של"ה למדתי כן ע"ש,

(9) והנה זה הרשע לא מבעיא שלא עשה מכתנות עור כתנות אור אלא אפ"ל עור בשרו הוכה בצרעת ע"כ יקח מוסר מאהרן הכהן ויראה מה בינו לאהרן הוא זילזל בעור בשרו וטימא אותו ואהרן ה' הדיוט ונתעלה ונתקדש עד שזכה ללבושי יקר או לכל הפחות לאחד מבניו הכהנים אע"ג שהם זכו לזה רק ע"י אהרן בקדושתו מ"מ קדושתן עומדת ולא נתלכלכו וזה לכלך עור בשרו אמנם אח"כ כששב ורפא לו ונרפא נגע הצרעת מן הצרוע פ"י מן הצרוע עצמו נרפא כי נתהפכו עוונותיו לזכויות והוא גדול ועדיף מצדיק (כמשאחז"ל יומא דף פ"ו ע"ב שבעלי תשובה גדולים יותר מן הצדיקים) ע"כ ויצא הכהן שהוא צדיק מעיקרו הוא יצא אל מחוץ למחנה ויקח לימוד מבעל התשובה הלז אשר נרפא נגע הצרעת מן הצרוע:

10) משך חכמה על ויקרא פרק יג פסוק ב

והובא אל אהרן הכהן וכו' - ענין הנגעים שנמסרו לאהרן הכהן הוא מסתרי התורה אשר הטומאה והטהרה תלוי בכהן . . . אמנם יש לומר, דהנה הנגעים היא מחלה המתדבקת עד שאמרו במד"ר (ויקרא רבה פ' טז) ובתלמודין כתובות (דף עז:): דלא עיילי למבואיה, ולכן טמא טמא יקרא, וההתעסקות בו הוא ענין מסוכן וצריך לזה השגחה נפלאה פרטית אשר העוסק ינוצל מזה ויהיה נבדל אשר אליו לא תדבק הנגע, לכן בחרה התורה זה בבני אהרן אשר המה נבדלים משאר ישראל ומושגחים בפרטיות יותר וכמו דכתיב (דה"א' כג, יג) ויבדל אהרן להקדישו קדש קדשים.

11) אור החיים על ויקרא פרק יג פסוק ג

וראהו הכהן וטמא אותו. תלה הכתוב הטומאה בפה כהן, על דרך אומרם ז"ל (שבת קיט ב) ב' מלאכים מלויים את האדם בליל שבת לביתו וכו' וגם מלאך טוב עונה בעל כרחו וכו', והנה לצד שהכהן הוא המכפר על ישראל מטומאתם ומתחלואיהם לזה יצו ה' שיסכים על טומאה זו שקנתה מקומה באיש ההוא, עד שובו לפני ה' ואז יבער ה' ממנו טומאתו:

12) ספר יחזקאל פרק מד

(טו) והפנהנים הלויים בני צדוק אשר שמרו את משמרת מקדשי בתעות בני ישראל מעלי המה יקרבו אלי לשרתני ועמדו לפני להקריב לי חלב ודם נאם אדני יְדוּד: . . .
(כג) ואת עמי יורו בין קדש לחל ובין טמא לטהור יודעים:
(כד) ועל ריב המה יעמדו למשפט במשפטי ישפטו ואת תורתי ואת חקתי בכל מועדי ישמרו ואת שבתותי יקדשו:

13) Based on the words of Rav Y D Soloveitchik, *Darash Darash Yosef*, p. 236

The role of the *Cohen* as defined by the prophet Yehezkel in the *haftarah* of *Parashat Emor* encompasses several different tasks; he serves as a member of the Sanhedrin, judging cases brought before them. He is responsible for declaring the holidays by establishing the months. He must teach the people and he serves in the Temple.

14) However a single spirit underlies these three roles; a strong sense of love, friendship and concern for every person. . . Thus, although the *Cohanim* are teachers and leaders, they are primarily friends who share in the community's sorrows and joys. The *Cohen* is the key to providing for the needs of one who suffers from *tzaraat*.

15) ספר במדבר פרק ו

(כג) דבר אל אהרן ואל בניו לאמר פה תברכו את בני ישראל אמור להם:

16) הסיפור

ברוך אתה יְדוּד אֱלֹהֵינוּ מִלֵּךְ הַעוֹלָם אֲשֶׁר קִדְּשָׁנוּ בְּקִדְּשָׁתוֹ שֶׁל אֱהָרֹן, וְצִוָּנוּ לְבָרֵךְ אֶת עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל בְּאַהֲבָה: